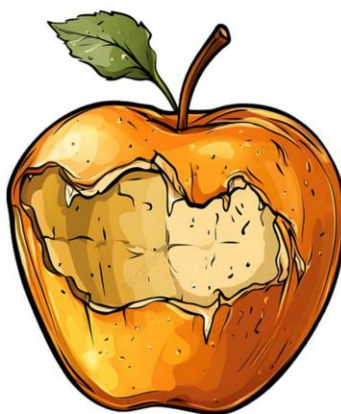

Längtan.

en dålig fruktsallad

En poetisk pjäs om:
Livet, kärleken, döden

Halmstad 2026

Längtan

INNEHÅLLSFÖRTECKEN

#	Titel	Musik / Dans / Specialeffekter	Sidan
1:	POESI		3
2 A:	FRUKTSALLAD del 1		3
2 B:	FRUKTSALLAD del 2		4
3:	KANTPRESSAREN		4
4:	UPPLÖSNINGSTILLSTÅND		4 - 5
5:	MELLANSPEL MUSIK # 1	Klarinette & Cello	5
6:	HAR NI TÄNKT PÅ...		5
7:	EN MATTA		5 - 6
8:	DET STÅ ETT ENSAMT TRÄD		6
9:	ENSAMHETENS DYSTRA ANSIKTE	Musik & Sång	7
10:	GULA, BRUNA		7 - 8
11:	BLÅSIPPA		8
12:	TOG DU BILEN?	<i>(första gången)</i>	8
13:	EN BLÅ CYKEL	Sång & Dans	9
14:	JAG KÄNNER MIG SÅ ENSAM	Ryska/Svenska	9 - 10
15:	MUSIKPARTI #2	DANS - - Klarinette & Cello	10
16:	DE SA ATT DU VAR DÖD	Klarinette	10
17:	JAG GRÅTER	Cello	10 - 11
18:	TRÖST – HÖST		11
19:	MEDITATION		11
20:	LIGGANDE DANS	DANS - - Klarinette & Cello	11
21:	DET DÅSIGA DISET		11
22:	GUDS GRÖNA PARADIS	Musik, Dans & Sång	12
23:	FRAMÅT MOT HORISONTEN		12
24:	NONSENS		12 - 13
25:	TOG DU BILEN?	<i>(andra gången)</i>	13
26:	KLACKSPARK	Rytmer/Musik/Rörelsemönster	13 - 14
27:	ETT FÖRSVARSLÖST LITET KNYTE	Klarinette	14
28:	FRAMTID, BAKTID, SNETID		15
29:	MUSIKPARTI # 3	Musik (Cello/Klarinette) – Dans	15
30:	SJUTTON PROCENT		15
31:	KANON	Musik (Cello/Klarinette), Sång	16
32:	DANS TILL VALS	Musik - Publikdans	16

Längtan

En poetisk pjäs om Livet, Kärleken och Döden

1: POESI

Vet ni?
Hur skulle ni kunna veta det?
Igår – Just igår funderade jag lite extra på det här
Poesi
Visst låter det fint?!
Poesi. Ordet andas just; Poesi
Sa jag det? Poesi
Ordet ligger fint i munnen.
Poesiiii! Hmm!
Vart vill jag komma med detta?
Jo! Poesi är så mycket mer än just poesi
Det är tankar, ord, funderingar, möten och livet
Det är just, precis det denna föreställning ska
Handla om
Poesin och alla dess olika former, Färger och nyanser

*Läses av aktör som en inbjudan till publiken (kanske den aktör som blir mest tongivande genom föreställningen).
Övriga i ensemblen sitter bland publiken – Går upp på scen när fruktsallad-dikten börjar, den ene efter den andre och sätter sig på sin pall.*

2 A: FRUKTSALLAD del 1

Tänk dig Putin som en banan
Och Trump som ett äpple
Han har ju gosiga äppelkinder
Lite löst hängande visserligen
Netanyahu kan få vara apelsin
Kommer inte Jaffa från Israel?
Venezuelas Maduro blir plommon
Och så sätter vi dem på var sin stol i en ring
Och skriker: Fruktsallad!

Tänk dig sveket surt som en citron
Medan åtråns sötma smakar mer som en melon
Den fadda dadeln är vardagen
Lusten mer exotisk som mogen mango
Riktig kärlek är en mix av allt
Du kan sakna och ångra den tusenfalt
Svajpa till höger och ropa:
Fruktsallad!

För att hålla isär första och andra delen implementeras ett musik- och dansparti. Dansen bygger på den rörelse (att byta stol) som kommer vid ordet "Fruksallad"

2 B: FRUKTSALLAD del 2

Några säger att sorgen är randig
Man jag menar att den är mer mönstrad än så
Som papaya med salt
Tårar och frukt som en slaskig smoothie
Den tar liksom aldrig slut
Lite mer utspädd, lite varmare
Men det skvalpar en slurk på botten
Som inte någon vill ha
Livet som rinner mellan fingrarna
Ner i golvbrunnen
Ut i kloakerna
Där råttorna frossar på fruktsallad

Livet är som en skål fruktsallad
Och du får bara ta en portion!

Alla sitter i en halvcirkel. Vid ordet fruktsallad rusar alla runt och byter pall med varandra. Kanske rusandet är koreograferad som en dans... En aktör läser en vers – sen läser nästa och nästa...

3: KANTPRESSAREN

En person sitter på en "parkbänk". Med lunchväska slår sig en andra person ner på bänken. Efter ett tag börjar han eller hon gestalta dikten mellan tuggorna från lunchen. Den förste personen ger sig irriterat av när en strof återstår av dikten. Den förta skriker den sista raden till den som lämnat.

Jag sökte ett jobb som kantpressare
Tänkte att jag är bra på att pressa ut kanter
Så att de blir lite mjukare i formen
Inte stänger in
Ger utrymme för gemenskap
Och avvikelser
Får människor att känna sig opressade
Arbetsgivaren har inte hört av sig
Än

4: UPPLÖSNINGSTILLSTÅND

Denna dikt följer direkt på "Kantpressardikten". Han som reste sig för att gå framför den längst bort i andra änden av scen. Aktören på bänken med matlådan avslutar med – "Ska det vara en kopp kaffe"?

Lös, lös upp, lös upp mig
Lös upp mig från att vara jag
För jag är i upplösningstillstånd
Ge mig en lösning
Ge mig en utlösning

Ge mig en upplösning
Jag är lös i konturerna
Jag är lös och ledig
Men jag är inte sysslös
För jag försöker lösa
Det meningslösa
Men blir bara lös i magen

"Ska det vara en kopp kaffe"

5: MELLANSPEL MUSIK # 1 – Klarinette & Cello

6: HAR NI TÄNKT PÅ...

TVÅ KVINNOR LÄSER I DIALOG. 1) En av kvinnorna står i köket och rör i grytet – 2) Den andra är ett tankeväsen. Står strax bakom på trängande. De spelar inte med men mot varandra

1): Har ni tänkt på att...
... Vad var det nu jag skulle säga?
Förslag?
Inte det inte. Nähä
Då får jag sitta här och fundera på vad det var jag tänkte på!
2): Knak säger tanken!
1): Nu då? Nähä Inte nu heller
Men, vänta nu lite.
Jag vet vad det var jag tänkte på
2): En tanke!
1): Ja, nu ska jag för er berätta...
2): Berätta och berätta... men
1): Låt mig ändå berätta om livet
2): Livet
1): Ja, just det. Livet
Visst finner ni livet märkligt?
2): Man föds och man dör!
1): Allt däremellan är en enda lång resa utav
Tankar, Känslor, Upplevelser, Minnen, Historier
Allt vi möter, stöter och blöter
Blir till den kokande grytans massa
Det formar vi till nuet,
Vilka särskilda ingredienser vill ni ha i ert liv?

7: EN MATTA

Dikten läses av två aktörer – en manlig, en kvinnlig växelvis rad för rad. Antingen på stockholmska eller på skånska eller glidande dialekterna emellan. Gärna med kommenterande biljud

Jag vet en matta som legat ute!
Bortglömd en längre tid
Låtit regn och sol bleka dess färgglada prakt
Har somnat in

Urblekt i sin ensamhet
Alldeles bortglömd, tappat sin ungdomliga glans
Det finns en dörrmatta i huset där jag bor
Nedtrampad av alla smutsiga skor
Ingen ser den längre
Där den ligger framför vår dörr
Vår gamla slitna trotjänare
Inte lika färggrann och mönstrad som förr
Ingen bryr sig om att den finns
Man bara går förbi
Ligger där och drömmer
Drömmer om att den hade en funktion att fylla
Ny går den in i ensamhetens och glömskans mylla

8: DET STÅ ETT ENSAMT TRÄD

Två aktörer läser dikten. En agerar trädet, den andre betraktaren. Betraktaren läser första delen medan han betraktar "Trädet"

Det står ett ensamt träd i min trädgård
Det står i skymundan i min örtagård
Det står bland vissnade blomster
Som minns sina forna dagars prakt
Det står ett naket träd på bakgården
Som minns hur ljust och varmt det var på solsidan
Den minns sin gröna beklädnad och försöker dölja sin nakna kropp
Med sina magra spinkiga grenar
Rodnaden sprider sig med saven
Skammen känns längs hela stammen
Från rot till krona slingrar sig den rodnande skammen
Som sakta sprider sig ut till alla levande delar

Andra delen läser "Trädet" – Betraktaren iakttar och lyssnar i slutet går han fram till "Trädet" och bryter av en gren

Varför står jag här?
Vad är det som har hänt mig?
Jag är ju i min ungdoms kraft
I livets vagga
Jag är ju inte ett gammalt ruttet och bortglömt träd
I en övergiven vildvuxen skogsglänta
Bland tallar och risiga buskar
Se, se min skönhet
Njut av mina frukter och upplev mina läckra frestelser
HUR kunde jag hamna här på livets bakgård?
Minns mina ljusgröna musöron, som utvecklades till den mörkgröna överrocken,
Som värmdde min vackra stam
Stammen som sträcker sig på tå för att nå upp till solens värmande sköte
Nu söker de förvuxna grenarna värmen av den vita mattan
Den lägger sig som ett bomullstäck, bäddar in mig, vyssar mig till söms
Sakta somnar mina rötter bort
Tappar känslan i mina grenar och i kronan
Jag somnar naken, ensam, kärlekslös in i vinterdvalans kalla mörker

9: ENSAMHETENS DYSTRA ANSIKTE - - Musik & Sång

Dikten sjunges i stämmor Hela ensemblen deltar. Första delen till glad och positiv musik – Andra delen till tungt och mörkt ackompanjemang – Dikten är musiksatt

När ensamhetens dystra ansikte träder fram
Ställer sig i vägen för livets solskensdagar
Likt en beslöjad morgongrynings kalla andedräkt
Fuktiga, råkalla morgondiset sveper sig fram
Omfamnar, bäddar in oss i osäkerhet, tvivel, olust

En tanke växer fram och skingrar, sveper bort den mörka. Dunkla förtvivlan.
Genom tanken ses en stol växa fram
Sakta, sakta blir stolen tydligare
Där på stolen sitter en vän
En vän, jag har en vän!
Jag är inte ensam.
Jag finns i dina tankar
Jag har en plats i ditt hjärta
Jag har en stol att sitta på i ditt hjärta
Jag känner att du tänker på mig
Jag är inte ensam

10: GULA, BRUNA

Första strofen läses av en man – enkelt osentimentalt. Andra strofen läses av en kvinna. Ordningsamt och utan hörbar glädje – stolt kanske. Tredje strofen läses av gruppen synkront – men utan att få raderna att passa ihop – som ett mummel. Osäkert med rädsla

Borta i parken ligger löven överströdda överallt
Gula, bruna.
Gräset halvhögt håller löven naglade vid marken
Gula, bruna utan att komma någon vart
I gången virvlar löven fritt över gruset
Gula, bruna på avigsidan också.
En lövblås samlar ihop de livlösa
Högarna växer av gula bruna
I gräset ligger de som inte vill
Eller kan

Långt bort i parken går en äldre kvinna
Hon vallar sin lilla hund
En ytterst yr kavat
Lyfter på benet och gör ifrån sig på gula, bruna
Kvinnan fångar upp med vrängd plastpåse
Kvinnan gör som man sig bör – Laglydigt
Klappar sin lilla hund och lyfter upp
Hunden slickar tacksamt matte på munnen
Hon trampar vidare bland gula, bruna
Det är höst i världen

Allt är normalt
Allt är som det ska!
Gula, bruna transporteras bort
Hunden kommer hem – Sover
Allt är som det ska
Allt är normalt
Tills vi hörde om den stora bomben!
Då förstod vi vad gula, bruna var

11: BLÅSIPPA

De två första raderna läses av en manlig aktör – de två följande raderna av en kvinnlig. Därpå växelsvis fram till sista strofen som viskas av hela ensemblen. Kort musikparti efter sista raden.

När jag ser en blåsippa tänker jag på dig min mor
Vill föra dig till det blåa paradiset
Paradiset
Vad är ett paradis?
Detta blåa böljande hav
Som sträcker sig upp ur vårt fäderneslands mylla
Blått som en smakande vårvind berör den din kind
Vinden som inte bryr sig om ålder eller kön
Utän smeker oss alla sakta och milt
Paradiset har också sina ormar
Ligger på lur, väntar på våra misstag
Fräser, huggar när vi minst förväntar oss
På likgiltighetens tomma strand blommar inte blåsippan
Där frodas de genomskinliga tankarna
Som gör oss rädda, till ensamma varelser
Fast man står nära de sina
Ser inte hoppets tanke
Berör oss med sina viskningar
I våra igensatta öron
Igensatta av allt lyssnande på vad kan jag få mer av
Glömmer att ta vara på det lilla
Det lilla blå havet av blåsippor

12: TOG DU BILEN? (första gången)

Läses vardagligt av kvinnlig och manlig aktör – vem som ställer första frågan av underordnad betydelse. Dikten återkommer då och då genom föreställningen

Tog du bilen?
Jag tog mc'en!
Blev du våt?
Jag blev våt!
Älskar du mig?
Jag älskar dig!

13: EN BLÅ CYKEL - - Sång & Dans

Musik – Sjunges som en melodifestivalsslager med härlig melodi till jazzdans av svängig karaktär

Titta upp mot himlen
Blå som havet alla färger
Röd om kvällen som ett äpples blanka skal
Vita små moln som svävar lätt
Stora och de blir grå
Som ett tungt täcke det regnar så svårt från
Den vita färgen blir orange och gul
När solen värmer så skönt
Jag tittar upp mot himmelen
Och allt där ovanför:

En cykel så blå jag trampar på
Backe upp och backe ner
Genom landskapens skiftande färger
Vindens brus ger upplevelsen sin rymd
Med dofter som ljummet sprider sig genom kroppens alla vrår
En cykel så blå att möta livets alla tankar på
En cykel så blå

14: JAG KÄNNER MIG SÅ ENSAM – Ryska/Svenska

Den markerade texten läses på ryska (med stor passion) av en ensam naken man mitt på scen. Bakom honom står tre påpälsade figurer som med omedelbar verkan översätter från ryska till svenska – utan minsta känslomässiga engagemang. Snabbt och håfullt

Jag känner mig så ensam!

Jag ser stranden där alla människor är
Min räddning från ensamheten

Bara en sista kraftansträngning

100 meter kvar att simma
Tvivlet suger mig fast

Osäkerheten kommer smygande i mina tankar

Ska jag orka?

Ska jag simma bröst- eller ryggsim
Utan att kunna fatta beslut

Låter mörkrets krafter suga mig ner

Och avgrundsdjupet ta mig i sin kalla, mörka, fuktiga famn
Jag sjunker och sjunker allt djupare i mörkrets bottenlösa träsk
Till viljan att leva får mina blytungade ben att åter ta kraft
Från det mörka och överföra den till viljan att andas, att vilja leva

Letar desperat efter det där lilla goda

Den varma känslan

Tilltron till mänsklighetens goda

Som alla har
Fast vissa har glömt den där varma tilltron djupt ner i botten av sina trötta själar
Kraften från människans godhet får benen att ta spjörn från djupets sugande kraft
Som krampaktigt försöker hålla kvar min oro

Sakta, sakta släpper greppet om min frusna själ

Börjar återfå tilltron och värmen

Jag förs upp till ytan

Tillbaka till livets osäkra tillvaro

Tillbaka till livets ständiga letande

Letar efter de små positiva delarna av mitt liv

Ett litet osäkert steg är ändå ett steg från ensamheten

15: MUSIKPARTI #2 - - DANS - - Klarinette & Cello

16: DE SA ATT DU VAR DÖD - - Klarinette

Indelad i strofer. Två rader i varje strof. Två första raderna läses av två olika. Samma aktör läser "De sa att du var död". Till andra strofen en klarinet (ödesmättad) till texten. Klarineten åter till de tre sista raderna, som läses av samma aktör som läst det första

De sa att du är död
Och jag blev stum
De sa att du är död
Och jag tittade på tv
De sa att du är död
Och jag ringde begravningsbyrån
Sex år senare
De säger ingenting
Och jag kan inte sluta gråta

17: JAG GRÅTER - - Cello

Kvinnan deklamerar – De står rygg mot rygg och talar med den andre i tankarna

Ack du min käraste, jag gråter över dig!
Inte endast av sorg, utan även över de ljuva minnena
Minnena du har lämna efter dig
Jag gråter som om du redan vore död
Ack, du är min stora kärlek. Jag gråter, jag gråter

Mannen deklamerar

Döden bestämmer ingen av oss över!
Endast gudarna leker som de vill med våra ynkliga liv
Jag minns de första ögonkastet du gav mig
När du besökte min faders hus
Jag gråter även över de långa nätterna som jag genomlidit
När jag suttit och väntat på dig min kära
Jag har många ensamma kvällar sett när solen sakta sänkt sig ner
Och gått till vila i havet vaggande blå vattensäng - Till ljudet av mina tårar

Kvinnan deklamerar

Tanken har alltid varit hos dig i mina ensamma stunder
Tänker på att aldrig någonsin få se dig mer, min älskade
Det gräver stora hål i mitt hjärta
Det hjärta som du tände glöden i och gav oss vår son
En son som aldrig var menad att se sin fader åldras
Ack, du min älskade. Jag gråter, jag gråter

Båda två – Mot slutet musik - Cello

Jag gråter

18: TRÖST - HÖST

Två läser dikten växelvis. Ensemblen på två "led" som träd och gör vindljud. Trädens rörelse är koreograferade. Trädtunneln är uppställd på längden och de två aktörerna kämpar mot "vinden"

Trött
Höst
Tröst
Vad blir det?
Trött hösttröst
Det är väldigt svårt att säga
Och väldigt svårt att få
Trösta mig i hösten
Sorry, jag är för trött

19: MEDITATION

Alla ligger på golvet och mediterar. Två läser varannan rad. Sista raden läses av dem tillsammans och hela ensemblen stämmer in helt asynkront i "aldrig låter mig vara ifred" om och om igen medan alla rullar runt på golvet. Slutar med en liggande dans

Jag gillar tanken på meditation som en slags aktivism
Att bara ligga rätt upp och ner på marken
Med grenarna upp mot skyn
Protestera mot en värld som aldrig låter mig vara i fred

20: LIGGANDE DANS

21: DET DÅSIGA DISET

En ensam vandrare går på pallarna som hela tiden flyttas i den riktning han går. Den ena pallen efter den andra. I blad stannar vandraren upp och reflekterar över det han se. Pallarna flyttas i koreografisk ordning

Det dåsiga diset
Döljer horisonten
Där borta
Kanske några gestalter
Eller Inte
Kanske bara några stolpar
Stenen som sticker upp ur vattenytan
Två sjöfåglars flotte
Blöte sulor på fast sand

Från här läser ensemblen gemensamt upprepande om och om igen!

Ingen vind, ingen sol
Bara dis

Och oljeskimrande pölar
Regnbågsfärgade
Som inte speglar någonting

22: GUDS GRÖNA PARADIS – Musik, Dans & Sång

Dikten är musiksatt – Nostalgi – överdrivet sentimental – Sjungs av ensemblen i stämmor

Det är kaos i Vår Guds gröna Paradis
Ingenting är längre som förut
Ingen ordning och reda i vår värld
Denna globala förnedring av o-ordning
Sprider sig runt omkring oss
Kärleken
Kärleken är vår räddning
Kärleken, vänskapen till medmänniskan är vår räddning
När makten försöker manipulera våra minnen och vårt förstånd
Kärleken håller upp ordningen på sina axlar
Kärleken till medmänniskan
Kärleken

23: FRAMÅT MOT HORISONTEN

Att fästa blicken mot horisonten
Att inte kasta frågande blickar bakåt
Är en av livets svåraste stigar att gå
Ett ögonkast bakåt och du kan lätt fastna
I tvivlets mörka fångstgropar
Du fångas av ångestens hjärtkramande armar
Som slingrar sig runt ditt sargade hjärta
Kraften att gå mot horisonten minskar
Lika mycket som ångesten ökar
Det tar dina sista krafter att komma upp
Upp till ytan
Bort från smärtan
Du stannar till
Andas
Väntar på att kraften ska komma tillbaka
Väntar på styrkan
Framåt mot horisonten

24: NONSENS

Läses som dialogdikt mellan en ensam individ och en mumlande grupp. Den ensamme börjar

Nonsens! Nonsens?
Just nu är allting bara en massa nonsens!
Eller?

Gruppen replikerar en och en.

Vem ska man tro på, tro på, tro på då? Sjöng Dileva
En sång en gång
Eller är det också bara en massa nonsens?

Gruppen i kör

Tro och Tro?

Individen

Visst kan man tro på en massa saker

Gruppen – En och en

Gud, Jesu Kristi och hans lärjungar
Hur många var de nu? Jesus lärjungar
Nonsens

Individen

Vem behöver vet det – Än mindre tro på
Ni vet

Gruppen - En och En

Hur vet man om nåt som redan har hänt, faktiskt, har hänt?
Nonsens, säger ni säkert
Det har ju hänt alltså har det ju hänt
Eller?
Nonsens, nonsens och åter en massa nonsens

Individen – Går därifrån. Vänder sig plötsligt om...

Tvättade jag bilen igår
Eller hur var det?

Gruppen skriker

Ähhh... Nonsens

25: TOG DU BILEN? (andra gången)

Läses vardagligt av kvinnlig och manlig aktör – vem som ställer första frågan av underordnad betydelse. Dikten återkommer då och då genom föreställningen

Tog du bilen?
Jag tog mc'en!
Blev du våt?
Jag blev våt!
Älskar du mig?
Jag älskar dig!

26: KLACKSPARK - - Rytmer/Musik/Rörelsemönster

Läses av en aktör medan ensemblen exemplifierar unisont med rytmiska rörelsemönster

Ta livet med en klackspark!
Men om jag nu inte kan klacksparka – Hur gör man då?
Skaffar mig en boll och tränar
Köper nya skor med andra klackar på?
Klackspark

Koreografiska rörelser av ensemblen - Tåfjuttar – Bredsidor, Klacksparkar i rytm

Alla kan kanske inte klacksparka sig genom livet
En del kör med tåfjutt
Andra med breddside

Själv kan jag knappt träffa en boll med någon av dessa tekniker!
Rulla den framför mig kanske
Enkelt och med minsta möjliga motstånd.
Men är det så kul?
Att inte ha motstånd i livet?
Enkelheten kan även den bjuda på lite motstånd
Som gör livet och vägen framåt mer intressant
Fast... en klackspark då och då
Hade varit rätt skönt ändå
Minst möjliga motstånd till nästa mål i livet
Eller?

27: ETT FÖRSVARSLÖST LITET KNYTE - - Klarinette

Dialogdikt – Läses av en Kvinna och en Berättare. Sista delen läser de tillsammans. Ackompanjerade av klarinett

Berättaren

En vandrare kom gående genom blomsterängen
En böjning och en av blommorna var fast i hans hand
Blicken mötte en mor under morgonljusets första strålar

Kvinnan

Runt moderna lekte barn
I moderns blick fanns sorg

Berättaren

Oroa dig inte för att dina barn blir äldre
Man mister dem icke
De kommer dig bara närmare – sa den vise mannen

Kvinnan

Att vara ett försvarslöst litet knyte
Helt beroende av sin familj
Helt ovetande om vad som sker i dess närhet och i världen ärr dess lott
Världen är din familj
Familjen är din värld
Ingen visste vem du var
Ingen vet vem du är
Ingen vet vem du kommer att bli

Ensemblen deklamerar

Så som ringar på vattnet kommer din familj att växa
En familj som du kan finna tröst och trygghet i
Denna familj är vi
Vi alla

28: FRAMTID, BAKTID, SNETID

Läses av olika: *Dialogdikt*

Del ett läses av hela ensemblen

Framtid, baktid, snedtid och all-tid

TVå barn som håller sin mamma i handen

Vilken tid är tid?

Ska vi springa ifatt och se

Se vilken tid som kommer först fram till dörren där borta

Surgubben – Arg, Bitter

Springa, gå eller gör vad fasen som behagar dig

Bara du tar dig an tiden där framme vid dörren!

Barnen med sin mamma

Vilken färg har dörren?

En äldre kvinna - Retsamt

Springa, gå, krypa eller stå kvar för att se.

Mamman till sina barn - Kärleksfullt

Färgen förändras beroende på vad du vill att den ska vara

Surgubben

En dörr är ju det vi väntar på att få öppna

Eller?

Barnen undrande

Vad finns bakom denna dörr i alla dess färger?

Hela ensemblen som i början på dialogdikten Ensemblen rör sig unisont vid sina dialogpartier

Framtid, baktid, snedtid eller all-tid?

Du väljer...

29: MUSIKPARTI # 3 - - Musik (Cello/Klarinette) - Dans

30: SJUTTON PROCENT

En står på en pall över de andra och talar(skriker) i en megafon. Gruppen rör sig långsamt mot talaren. Stannar upp och lyssnar intresserade – På språng – Ruser tvärs genom rummet vid "Passa på nu"!

Nu kan du tjäna 17 procent

Passa på!

17 procent – det är väldigt mycket pengar

Fyll kontokortet med drömmar

Gå hem som förmögen

17 procent

Passa på nu!

31: KANON - - Musik (Cello/Klarinette) - Sång

Musik – Sjungs som kanon av hela ensemblen

Du är min hamn när vinden vänder
Du är min eld i kalla händer
Med dej vid min sida jag kan stå
Du är min värld som får mitt hjärta slå

32: DANS TILL VALS - - Musik (Cello/Klarinette) - Publikdans

Ensemblen bjuder upp någon och var och en dansar så en vals med publiken. När musiken spelat färdigt kramar man om den sin danspartner och tackar för dansen. Därpå går man av scenen för att inte återkomma till ett traditionellt applådtack

